

Opět v jezdecké stáji

„Šarloto! Tak už ses vrátila!“ zvolala s úsměvem paní Friesová, maminka mé nejlepší kamarádky Dorotky, když mě spatřila ve dveřích. „Kdy jste přijeli?“

„Dobrý den, paní Friesová.“ Přeshlapovala jsem nedočkavě z jedné nohy na druhou a nejraději bych rovnou vyběhla do Dorčina pokoje, abych jí mohla hned za tepla sdělit tu senzační novinu. „Před čtvrt hodinou. Je Dorka doma?“

Během dlouhé cesty z Noirmoutieru do Bad Soldenu jsem si pohrávala s myšlenkou, že tátu poprosím, aby mi půjčil mobil, abych mohla Dorce o Won Da Piem zavolat rovnou z auta. Nakonec jsem tomu pokušení odolala. Především proto, že vedle mě seděl můj starší bratr Filip, který by poslouchal každé mé slovo a určitě by si ze mě dělal legraci.

„Ne, není tady,“ odpověděla paní Friesová. „Můžeš třikrát hádat, kam šla.“

„Do stáji?“

„Samozřejmě. Kam jinam?“ zasmála se paní Friesová.

„Už šest týdnů se odtud ani nehne.“

Vůbec mě to nepřekvapovalo. I když jsme bydleli jen sto padesát metrů od stájí, Dorka, dcera našich sousedů, to k nim měla ještě o padesát metrů blíž. Před čtyřmi týdny jsem naše prosila, abych mohla strávit léto u Friesových, protože jsem si taky chtěla udělat jezdeckou zkoušku a trávit celé dny ve stájích. Bohužel neúspěšně. Teď už jsem věděla, že jsem vlastně měla velké štěstí, jinak bych propásla nejlepší léto svého života.

„Jasně,“ řekla jsem paní Friesové. „Díky!“

Už jsem byla na odchodu, když na mě zavolala.

„Šarloto, počkej. Chci ti něco říct,“ spustila po krátkém zaváhání. „Něco... něco se stalo.“

Mně taky, pomyslela jsem si, ale mlčela jsem.

„Dorka se bojí, že se na ni budeš zlobit,“ pokračovala naše sousedka. „Ale muselo se to všechno rozhodnout velmi rychle.“ Začala jsem být opravdu zvědavá, jaké tajemství mi chce říct. Proč bych se měla zlobit na svou nejlepší kamarádku?

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

Dorčina máma hledala vhodná slova, a to, co pak řekla, mě naprosto šokovalo.

„No, víš, hm, Inčini rodiče a my jsme před třemi týdny koupili koně.“

Zírala jsem na paní Friesovou, jako opářená. Na malou chvíli jsem úplně ztratila řeč.

„To... to je bezva,“ vysoukala jsem ze sebe. Celou věčnost jsme s Dorkou spřádaly plány, jak si spolu jednou koupíme koně. Šetřily jsme na tenhle náš sen každý cent. A teď má koně napůl s Inkou jen proto, že jsem odjela na čtyři

týdny na dovolenou. Kdyby mi náhodou rodiče před pár dny také nekoupili koně, určitě bych se v tuhle chvíli zklamáním rozplakala. Najednou jsem ucítila knedlík v krku a v koutku mého srdce vzplál hněv. Samozřejmě, že jsem své nejlepší přítelkyni toho koně přála, o to vlastně vůbec nešlo. Ale copak se o něm nemohla zmínit v dopise, který mi od ní přišel minulý týden na Noirmoutier? Nenapsala o něm ani slovo! Pročpak?

„Vážně, Loto, nezlob se na Dorku,“ prosila mě paní Friesová. „Víš, Inka a Dorotka našly na internetu náhodou nějaký inzerát a Inka toho koně znala z jezdeckého klubu ve Vogelsbergu. Byla tam už několikrát na prázdninovém výcvikovém kurzu.“

„Nejsem našťvaná,“ odpověděla jsem. Jen ... jsem zklamaná.“

Zdálo se, že Dorčina máma s tím, že mě její dcera s Inkou takhle obešly, úplně nesouhlasila. Koneckonců to já jsem byla Dorčina nejlepší kamarádka, ne Inka. Vypadalo to, že ji to opravdu mrzí.

„Holky tě určitě nechají na Corsariovi projet,“ snažila se mě utěšit.

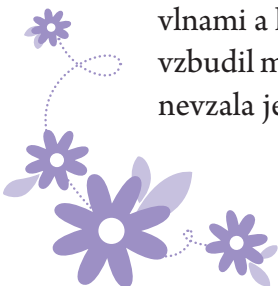
Najednou se mi do stájí vůbec nechtělo. Během posledních týdnů jsem úplně zapomněla, jaké to tam doopravdy je. Moji rodiče věřili, že jsme ve stájích jedna velká rodina. Ve skutečnosti to ale bohužel bylo úplně jinak. I když byli všichni velmi přátelští, stejně potají mysleli jen na svůj vlastní prospěch. Největší rivalita samozřejmě panovala mezi těmi, co neměli vlastního koně a jezdili jen na těch stájových.

Loudala jsem se pomalu ke stájím. Když jsem se nad tím pořádně zamyslela, byla to od Dorky a Inky pěkná podpásovka. Koupit si za mými zády koně. Inka na naše přátelství vždycky trochu žárlila. Bydlely jsme s Dorkou hned vedle sebe a ona až v sousední vesnici, vzdálené několik kilometrů. Vyzvedávala ji maminka a my často zůstávaly ve stájích o něco déle. Taky jsme se už několikrát pohádaly, protože se mezi nás Inka snažila dostat a jednu před druhou pomlouvala. A teď, když si spolu koupily koně, má určitě pocit, že se jí podařilo mě a Dorku konečně rozdělit.

Pokud náš instruktor Kessler dodržel slovo – o čemž jsem nepochybovala – nikdo o mém Won Da Piem nevěděl. Rozhodla jsem se, že si tuhle novinku nechám zatím pro sebe a trochu své báječné přítelkyně potrápím černým svědomím. Sama jsem pořád nedokázala uvěřit tomu, že se můj sen o vlastním koni stal skutečností. Od chvíle, kdy jsem zažila největší dobrodružství svého života a stala se znenadání majitelkou koně, uběhly jen tři dny.

Na začátku letních prázdnin prodali mého miláčka Genta. Jen tak, z čista jasna. To mě hluboce ranilo, a tak jsem se rozhodla, že už se nikdy do žádného koně nezamiluji. Nakonec ale bylo všechno jinak. S předsevzetím, že se už v životě na žádného koně nepodívám, jsem odjela s rodinou na letní dovolenou na francouzský ostrov Noirmoutier. Jednoho večera jsem spatřila skupinku jezdců, kteří projížděli dunami na pláž. Pohled na koně cválající zpěněnými vlnami a koupající se v paprscích zapadajícího slunce opět vzbudil mou vášeň, až jsem tajně litovala, že jsem si s sebou nevezala jezdeckou výbavu. Moje máma mi ji ale potají za-

balila, a tak mě táta druhého dne zavezl do klubu Hippique, jezdecké školy na Noirmoutieru. Tam jsem se seznámila s učitelem jezdeckvím Nikolasem, jeho paní Veronikou, jejich synovcem Thierryem a jeho sestrou Sofií. Téměř každý den jsem trávila v klubu, čistila jsem koně a sedla, kydala hnůj v boxech a tak dále. Za odměnu mi Nikolas dával tvrdé, ale velmi užitečné jezdecké lekce na nejrůznějších koních. Dokonce jsem jezdila i bez sedla na lonži, abych zlepšila svůj sed a rovnováhu. Ano, i díky tomu bylo tohle léto bez pochyby nejlepší v mém životě! Nikdy nezapomenu na svůj první cval po pláži v sedle Brunetty, bývalého závodního koně. Nebo ten závod, ve kterém jsme s Le Zazou porazily Thierryho! Zpočátku jsem se v sedle cítila poněkud bezradně. Nebyla jsem příliš dobrá jezdkyně a chyběla mi odvaha, ale postupně jsem se zlepšovala. Během těch čtyř týdnů jsem byla v sedle skoro každý den a hodně jsem se toho naučila. Zdálo se mi, že od mého nešťastného příjezdu do Francie uplynulo minimálně půl roku!

Jeden z Nikolasových koní, šestiletý hnědý valach, mi od první chvíle připomínal Genta. Vlastně jen vzhledem, protože rozhodně nebyl tak klidný a dobře vychovaný. Nikolas tohohle hnědáka zrovna koupil a zjistil, že se s ním nezacházelo dobře. V prvních dnech na sebe nenechal ani sáhnout. Nakonec se mi díky mé trpělivosti podařilo získat jeho důvěru a k překvapení všech jsem byla jediná, koho na svém hřbetě snesl. Tajně jsem ho pojmenovala Won Da Pie a starala se o něj každý den. Na svou poslední vyjížďku po pláži a slanisky jsem Won Da Pieho směla osedlat. Cestou domů nás ale překvapila silná vichřice.

Veronika, instruktorka jezdeckví, měla se svým koněm nehodu a spadla do slániska. Hřmělo a blýskalo se a já cválala na Won Da Piem pro pomoc. Večer za námi přišli Nikolas s Veronikou, které se naštěstí nestalo nic vážného, aby mi poděkovali. Nabídli mým rodičům, že nám Won Da Pieho prodají a k mému obrovskému údivu rodiče souhlasili.

A tak se stalo, že tenhle nádherný kůň patřil jenom mně. Příští pondělí ráno by měli přepravci koní naložit Won Da Pieho v Nantes na nákladák, aby se vydal na cestu do Německa! Nikolas vypočítal, že by cesta měla trvat zhruba třicet hodin. Takže nejpozději v úterý by měl být můj kůň tady! A tím se naprosto změní celý můj život! Budu moct jezdit každý den a nebudu odkázaná jen na jednu jedinou hodinu jízdy týdně.

Během dlouhé cesty z Noirmoutieru jsem si pořád dokola představovala, jak se budou ostatní ve stájích tvářit! Šimon, Dani, Annika a Zuzana, kteří patřili ve stájích k nejstarším a nás mladší buď vůbec nevnímali, nebo nás měli za poskoky, určitě prasknou závistí. Sice jsem si pořád plně neuvědomovala, co to vlastně znamená mít koně, ale nad vyhlídkou budoucích privilegií se mi tajil dech.

Budu moct jezdit v pondělí, kdy mají stájoví koně volno. Nebudu si muset nosit svůj kufřík na čištění koně domů, protože dostanu uzavíratelnou skříňku v prostorách za šatnou. Když budu chtít, můžu jít kdykoliv na jízdárnu nebo vyrazit ven. A můžu se zúčastnit každé jezdecké hodiny – podle toho, jak budu mít chuť. Radost z blízké budoucnosti byla nakonec silnější než mé zklamání.

